

HRY

ONA NEMÁ NIČ.

ONI MAJÚ VŠETKO.

DEDICSTVO

HRA SA ZAČÍNA.

JENNIFER LYNN BARNES

JENNIFER LYNN BARNES

HRY O DEDIČSTVO

Ona nemá nič. Oni majú všetko. Hra sa začína.

Preložila Andrea Vargovčíková

Jennifer Lynn Barnes
THE INHERITANCE GAMES

Copyright © 2020 by Jennifer Lynn Barnes
Translation © 2023 by Andrea Vargovčíková
Cover design © Katt Phatt Studio.
Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu The Inheritance Games
(Little, Brown and Company, New York 2020)

preložila Andrea Vargovčíková.

Redigovala Vlasta Greschová.

Korigovala Zuzana Timuláková.

Obálku podľa originálu upravil Augustín Putera.

Technická redaktorka Helena Oleňová.

Vydalo vydavateľstvo IKAR,a.s. - YOLi, Bratislava

roku 2023

ako svoju 2 166. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán MH creative studio, s.r.o.

ISBN 978-80-551-9216-1

Samuelovi

1. KAPITOLA

Keď som bola malá, mama ustavične vymýšľala rôzne hry. Hra na ticho. Na to, čie sušienky vydržia dlhšie. Zvlášť obľúbená bola tá, pri ktorej sme jedávali penové cukríky, oblečené v páperových bundách, aby sme nemuseli zapnúť kúrenie. Na hru s baterkou prišiel rad vtedy, keď nám vypli elektrinu. Málokedy sme kráčali pomaly, najčastejšie sme sa pretekali v behu. Podlaha takmer vždy predstavovala lávu. Vankúše boli vymyslené výhradne na stavbu pevností.

Hra, ktorú sme hrali najdlhšie, sa volala tajomstvo. Mama tvrdila, že každý by mal mať aspoň jedno. Niekedy to moje uhádla, inokedy nie. Hrali sme ju takmer každý týždeň až do mojich pätnásť rokov. Až kým ju jedno z jej tajomstiev nedostalo do nemocnice.

A potom mamy už nebolo.

„Si na ťahu, princezná.“ Chrapľavý hlas ma vrátil do prítomnosti. „Nemám na to celý deň.“

„Nie som princezná,“ ohradila som sa a posunula koňa po šachovnici. „Ideš, starec.“

Harry na mňa zagánil. Netušila som, koľko má rokov, a už vôbec nie, ako je možné, že je bezdo-

movec a žije v parku, kde každé ráno hrávame šach. S istotou som však vedela, že je neľahkým súperom.

„Si hrozná,“ zavrčal s pohľadom upretým na šachovnicu.

Ešte tri ťahy a položila som ho na lopatky. „Šach-mat. Vieš, čo to znamená, Harry.“

Zagánil na mňa. „Smieš mi kúpiť raňajky.“ Také boli podmienky našej dlhodobej stávky. Keď vyhrám, nemôže odmietnuť jedlo zadarmo.

Slúžilo mi ku cti, že v mojej radosti bola iba štipka zlomyseľnosti. „Je fajn byť kráľovná.“

* * *

Školu som len tak-tak stíhala načas. Aj pri známkach som chodila po tenkom ľade. Kvôli áčkam som síce vyvíjala aké-také úsilie, no nepreháňala som to. Nie z lenivosti, išlo mi hlavne o praktickú stránku. Radšej som odpracovala v reštaurácii zmenu navyše, ako by som sa naháňala za deväťdesiatimi ôsmimi bodmi, keď mi na najlepšiu známku stačilo aj deväťdesiatdva.

Práve som na hodine španielčiny vypracúvala koncept seminárky na angličtinu, keď ma zavolali do riaditeľne. Dievčatá ako ja by mali byť neviditeľné. Nevolajú nás do riaditeľne na koberček. Vyrobame presne tolko problémov, koľko si môžeme dovoliť, čiže v mojom prípade žiadne.

„Avery.“ Privítanie riaditeľa Altmana by sotva niekto nazval srdečným. „Sadni si.“

Poslúchla som.

Zložil si ruky na stôl. „Zrejme vieš, prečo si tu.“

Ak nemal na mysli poker, ktorý som hrávala

každý týždeň na parkovisku, aby som naškrabala na raňajky pre Harryho - a niekedy aj na vlastné -, nemala som ani potuchy, čím som si zaslúžila jeho pozornosť. „Prepáčte,“ odvetila som, azda dostatočne pokorne, „ale neviem.“

Riaditeľ Altman sa na chvíľu odmlčal a nechal ma škvariť sa, potom mi podal kôpku papierov spojených spinkou. „Toto je včerajší test z fyziky.“

„Aha.“ Takúto odpoveď asi neočakával, no čo som mala na to povedať? Naozaj som sa učila. Nemohla som ho napísať tak zle, aby si ma musel predvolať.

„Avery, testy známkoval pán Yates. Ty jediná si dosiahla najvyššie skóre.“

„Super.“ Potláčala som nutkanie znova povedať iba *aha*.

„Vôbec to nie je super, mladá dáma. Pán Yates zámerne zostavuje testy tak, aby poriadne prevetral vedomosti svojich študentov. Za dvadsať rokov uňho ešte nikto nedosiahol podobné skóre. Už chápeš, kde je problém?“

„V učiteľovi, ktorý zostavuje také testy, že ich väčšina študentov nedokáže vypracovať?“ nezdržala som sa.

Pán Altman prižmúril oči. „Si dobrá študentka, Avery. Pomerne dobrá vzhľadom na tvoju životnú situáciu. No ešte ani raz si nedosiahla plný počet bodov.“

To bola pravda. Tak prečo som mala pocit, ako by ma kopol do brucha?

„Naozaj s tebou súcitím,“ pokračoval riaditeľ Altman, „no musíš byť ku mne úprimná.“ Uprene sa mi zadíval do očí. „Vedela si, že pán Yates

ukladá kópie všetkých testov na cloud?“ Takže je presvedčený, že som podvádzala? Upieral na mňa zrak, no ja som si pripadala ako neviditeľná. „Rád by som ti pomohol, Avery. Vzhľadom na to, ako sa k tebe život zachoval, sa ti darí mimoriadne dobre. Bol by som nerád, keby ti nevyšli plány do budúcnosti, ak nejaké máš.“

„Ak nejaké mám?“ zopakovala som neveriacky. Keby som sa volala inak, keby som mala otca zubára a mamu ženu v domácnosti, nesprávaj by sa ku mne, akoby som nemala budúcnosť a mohla o nej iba snívať. „Som tretiačka,“ precedila som cez zuby. „Budúci rok skončím školu s kreditom hodným minimálne dvoch semestrov na vysokej škole. Vďaka výsledkom v testoch by som mala dostať štipendium na Connecticutskej univerzite, ktorá ponúka jeden z najlepších študijných programov poistnej matematiky.“

„Poistnej matematiky?“ zamračil sa pán Altman.

„Štatistické hodnotenie rizika.“ Malo najbližšie k hlavným predmetom môjho záujmu – pokeru a matematike. Navyše sa vďaka tomuto odboru raz-dva zamestnám.

„Rada odhaduješ riziká, Avery Grambsová?“

Napríklad pri podvádzaní? Nesmela som sa nahnevať, preto som si predstavila, že hrám šach. V mysli som si určila ťahy. Dievčatá ako ja nevybuchujú. „Nepodvádzala som,“ bránila som sa pokojne. „Učila som sa.“

Venovala som tomu čas – na iných hodinách, medzi pracovnými zmenami aj v noci, keď som už mala spať. Pán Yates je neslávne známy svojimi ne-

možnými testami, preto som sa rozhodla preveriť hranice možného. Výnimočne ma nezaujímalo, ako málo mi stačí učiť sa na dobrú známku, ale ako ďaleko dokážem zájsť.

A toto bola odmena za úsilie, pretože dievčatá ako ja predsa neexcelujú v nemožných testoch!

„Napíšem ten test znova,“ navrhla som. Ovládala som sa, aby som nehovorila zúrivo ani dotknuto. „A dostanem rovnakú známku.“

„A čo keby pán Yates pripravil nový test? Nové otázky, každá rovnako ťažká ako tá prvá.“

Ani na okamih som nezaváhala. „Dobre.“

„Môžeš ho vypracovať zajtra počas tretej hodiny, no varujem ťa. Bolo by pre teba podstatne lepšie, keby si...“

„Hneď.“

„Prosím?“ začudoval sa pán Altman.

Kašľať na pokoru a neviditeľnosť. „Napíšem ten nový test tu. A teraz.“

2. KAPITOLA

„Mala si ťažký deň?“ zaujímala sa Libby. Moja o sedem rokov staršia sestra býva až prehnane empatická.

„Zvládam to,“ mávla som rukou. Keby som jej opísala svoj výlet k Altmanovi, iba čo by si robila starosti. A kým mi pán Yates neoznámkuje druhý test, aj tak s tým nikto nič neurobí. Radšej som zmenila tému. „Dnes som zarobila na prepitnom.“

„Kolkó?“ Libby sa pohybovala niekde medzi pankáčkou a vyznávačkou gotiky, no v hĺbke srdca bola večnou optimistkou, ktorá verila, že stodolárové prepitné sa človeku ujde aj v zastrčenej lacnej reštaurácii, kde väčšina chodov stojí bez jedného centa sedem dolárov.

Vtislá som jej do dlane hrču pokrčených jednodolároviek. „Dost' na to, aby som mohla prispieť na nájomné.“

Libby mi ich chcela vrátiť, no ja som odmietla. „Hodím ti ich,“ varovala ma prísne.

„Netrafiš,“ odbila som ju.

„Si nemožná.“ Libby nechotne odložila peniaze a odkiaľsi vylovila plechovku s mafinmi. „Tento mafin si vezmeš, aby si mi to vynahrádila.“

„Áno, madam.“ Podišla som k nej, aby som si ho vzala, a pohľad mi padol na kuchynskú linku za ňou. Mafinov bolo podstatne viac. A nie obyčajných, ale aj s polevou. Stiahol sa mi žalúdok. „Och, nie, Libby.“

„Nie je to tak, ako si myslíš,“ presviedčala ma Libby. Polevu pridávala vždy, keď sa cítila previnilo a ospravedlňovala sa. Vyjadrovala ňou *prosím, nehnevaj sa na mňa*.

„Nie?“ spýtala som sa. „Takže sa sem už nevráti?“

„Tentoraz to bude iné,“ tvrdila Libby. „Mimochodom, tie mafiny sú čokoládové.“

Moje obľúbené.

„Nikdy to nebude iné,“ namietla som. Keby som ju prinútila, aby tomu verila, už by sa tak stalo.

Ako na zavolanie vošiel jej priateľ, s ktorým sa ustavične schádzala a rozchádzala a ktorý rád mlátil do stien a ešte sa chválil tým, že nemlát ju. Uchmatol si mafin a preletel ma pohľadom. „Čau, lolitka.“

„Drake,“ zahriakla ho Libby.

„Žartujem,“ usmial sa Drake. „Vieš, že to bol žart, moja. Len ho nechápete.“

Bol tu len chvíľu a už nad nami visel problém. „Toto nie je s kostolným poriadkom,“ povedala som Libby. Dôrazne protestoval, aby som sa k nim nastahovala – a doteraz ju za to trestal.

„Toto nie je tvoj byt,“ odsekol Drake.

„Avery je moja sestra,“ ozvala sa Libby.

„Nevlastná,“ opravil ju Drake a vzápätí sa usmial. „Žartujem.“

Nežartoval a mal pravdu. S Libby sme mali iba spoločného otca, ktorý sa s nami nestýkal. V det-

stve sme sa vídali iba raz či dva razy ročne. Preto ma prekvapilo, keď si ma po maminej smrti pred dvoma rokmi vzala do opatery. Bola mladá a žila z ruky do úst. No nemohla konať inak, jej poslaním bolo lúbiť blížnych.

„Buď Drake, alebo ja,“ zasipela som. „Obaja tu nemôžeme ostať.“

Libby si vzala mafin a podržala ho v dlani. „Avery, robím, čo môžem.“

Vždy chcela druhým vyhovieť. Drake ju rád vháňal medzi dva mlynské kamene. Využíval ma, aby jej mohol ubližovať.

Nemohla som čakať na deň, keď mu na mlátenie nepostačia steny.

„Keby si ma potrebovala,“ oznámila som Libby, „budem vo svojom aute.“

3. KAPITOLA

Môj staručký Pontiac bol šrot na rozpadnutie, no aspoň kúrenie v ňom fungovalo. Väčšinou. Zaparkovala som za reštauráciou, kde ma nikto neuvidí. Libby mi napísala esemesku, no nedokázala som jej odpísať, a tak som iba civela na mobil. Displej už dávnejšie praskol. O pripojení na internet som mohla iba snívať, no mala som aspoň nekonečné esemesky.

Okrem Libby som mala ešte jedného človeka, ktorý stál za esemeskovaním. Max som písala krátke a milé správy: *Veď-vieš-kto sa vrátil.*

Odpoveď neprišla okamžite. Jej rodičia sa na mobil dívali s nevôľou, a tak jej ho často konfiškovali. Občas jej dokonca kontrolovali esemesky. Aj preto som Draka nemenovala a už vôbec by som sa nezmienila, kde trávim noc. Liuovci ani moja sociálna pracovníčka nepotrebovali vedieť, že nie som tam, kde by som mala byť.

Odložila som mobil a zadívala sa na batoh na zadnom sedadle. Usúdila som, že zvyšok domácich úloh počká do rána. Sklopila som sedadlo a zavrela oči, no nedokázala som zaspáť. Vybrala som teda z odkladacej priehradky jedinú cennosť,

ktorá mi po mame ostala – kôpku pohľadníc. Desiatky pohľadníc. Desiatky miest, kam sme sa plánovali vybrať.

Havaj. Nový Zéland. Machu Picchu. Postupne som si ich prezerala a predstavovala si, že som hocikde inde, len nie tu. Tokio. Bali. Grécko. Netušila som, na ako dlho som sa pohrúžila do myšlienok, keď mi cinkol mobil. Na displeji svietila Maxina odpoveď.

To je teda bebil. A o chvíľu: Ako ti je?

Max sa v lete po skončení ôsmeho ročníka na základke odsťahovala. Väčšinou sme si písali a nádvky radšej komolila z obavy, že si ich náhodou prečítajú jej rodičia.

Preto sa vynašla a zapojila kreativitu.

Som v pohode, odpísala som jej. Stačilo to na to, aby sa spravodlivo rozhorčila.

TEN BEBILNÝ KRUTÓN NECH SA STRČÍ DO NITI! BODAJ BY MU DULE ODPADLI!!!

Nato mi telefón zazvonil. „Naozaj si v pohode?“ zisťovala, len čo som sa ozvala.

Zadávala som sa na pohľadnice v lone a stiahlo mi hrdlo. Dokončím strednú školu. Požiadam o všetky možné štipendiá. Získam titul, ktorý mi umožní pracovať na diaľku a dobre zarobiť.

Precestujem celý svet.

Prerývane som si vydýchla a odpovedala na otázku: „Poznáš ma, Maxine. Vždy dopadnem na nohy.“

4. KAPITOLA

Spanie v aute sa mi vypomstilo. Ráno ma bolelo celé telo a po telesnej som sa musela osprchovať, lebo papierové utierky na záchode v reštaurácii majú svoje limity.

Nestihla som si však usušiť vlasy, a tak som na ďalšiu hodinu prišla s mokrými.

Nevyzerala som najlepšie, no celý život som chodila do školy s rovnakými deckami. Splývala som s prostredím.

Nikto si ma nevšimal.

„Hra *Romeo a Júlia* je plná porekadiel a prísloví – zrník múdrosti, ktoré výstižne opisujú, ako funguje svet a ľudia.“ Mladá učiteľka angličtiny sa tvárila vážne a ja som mala silné podozrenie, že dnes vypila litre kávy. „Dajme na chvíľu Shakespeara bokom. Kto mi povie príslovie, ktoré sa uplatní každý deň?“

Žobrák si nemôže vyberať, pomyslela som si. V hlave mi búšilo a kvapky vody mi stekali po chrbte. *Núdzza rozum zobúdzza. Keby priania boli kone, žobráci by jazdili.*

Dvere do triedy sa otvorili. Sekretárka počkala, kým sa na ňu učiteľka pozrie, a oznámila nahlas,

aby to počula celá trieda: „Avery Grambsová sa má dostaviť do riaditeľne.“

Žeby mi už oznámkovali test?

* * *

Ospravedlnenie som nečakala, no ani to, že pán Altman ma bude vítať pri stole sekretárky rozžiarény, akoby sa práve stretol s pápežom. „Avery!“

V hlave sa mi rozozvučal alarm. Ešte nikto nebol taký rád, že ma vidí.

„Tadiaľto.“ Otvoril dvere do riaditeľne a ja som v nej zachytila povedomý neónovomodrý vrkoč.

„Libby?“ začudovala som sa. Mala na sebe zdravotnícku rovnošatu s potlačou lebiek a nebola namalovaná. Oboje naznačovalo, že pribehla priamo z práce. Ošetrovatelia zo zariadenia asistovanej pomoci nemôžu len tak odísť uprostred zmeny.

Ak sa nestalo nič zlé.

„Stalo sa otcovi...“ Nedokázala som tú otázku ani dokončiť.

„Otec sa má dobre,“ ozval sa neznámy hlas. Prudko som sa otočila. Za riaditeľovým stolom sedel chalan iba o málo starší odo mňa. Čo sa stalo?

Mal na sebe oblek. Vyzeral ako osoba, ktorú sprevádza celá suita.

„Včera,“ pokračoval rozvážnym hrubým hlasom, „bol Ricky Grambs živý a zdravý. A pokiaľ viem, v motelovej izbe v Michigane, asi hodinu od Detroitu, omdlel.“

Márne som sa usilovala necivieť naňho. Svetlé vlasy, bledé oči, ostré črty tváre.

„Ako to môžeš vedieť?“ spýtala som sa. Ja sama som nevedela, kde sa môj otec fláka, ako to teda mohol vedieť on?

Chalan v obleku mi neodpovedal, iba zdvihol obočie. „Pán riaditeľ?“ oslovil pána Altmana. „Dáte nám chvíľku?“

Riaditeľ otvoril ústa, zrejme sa chcel ohradiť proti vyhodeniu z vlastnej kancelárie, no chalan sa naňho pozrel ešte veľavravnejšie.

„Na niečom sme sa dohodli.“

Altman si odkašľal. „Pravdaže.“ Otočil sa a dve re sa za ním zavreli. Nemo som civela na chalana, ktorý ho vykázal von.

„Zaujíma ťa, odkiaľ viem, kde je tvoj otec.“ Oči mal rovnakej farby ako oblek – sivé, ba striebisté. „Najlepšie urobíš, ak budeš aspoň chvíľu predpokladať, že viem všetko.“

Nebyť tých rečí, mal by celkom príjemný hlas. „Chalan, ktorý si myslí, že vie všetko,“ zašomrala som popod nos. „To je mi novina.“

„Dievča s podrezaným jazykom,“ neodpustil si. Nadvihol kútiky úst a uprel na mňa sivé oči.

„Kto si a o čo ti ide?“ spýtala som sa. Čo *odo mňa chceš?* dodala som v duchu.

„Prišiel som iba odovzdať odkaz,“ objasnil. Z neznámych dôvodov sa mi rozbúšilo srdce. „Ukázalo sa, že je pomerne ťažké informovať ťa tradičným spôsobom.“

„To je asi moja chyba,“ hlesla Libby nesmelo.

„Čo je tvoja chyba?“ otočila som sa k nej, vďačná za zámienku odvrátiť pohľad od sivookého chalana. Bojovala som s nutkaním znova sa naňho pozrieť.

„Najprv ti musím povedať,“ začala Libby čo najväžnejšie na ošetrovatelku v zdravotníckej rovnosťate s lebkami, „že som tie listy nepovažovala za pravé.“

„Aké listy?“ začudovala som sa. Ako jediná v tejto miestnosti som netušila, čo sa deje. Neubránila som sa dojmu, že v tejto chvíli je nevedomosť obrovská nevýhoda, podobne ako stáť na koľajniciach a netušiť, z ktorého smeru príde vlak.

„Listy,“ vysvetlil chalan v obleku, „ktoré posielali právni zástupcovia môjho starého otca na tvoju adresu už dobré tri týždne.“ Jeho hlas sa okolo mňa ovíjal ako vinič.

„Považovala som ich za podvod,“ bránila sa Libby.

„Ubezpečujem vás,“ odvetil chalan so zamato-
ným hlasom, „že podvod to nie je.“

Ubezpečovaniu takéhoto fešáka by som asi nemala veriť.

„Tak teda od začiatku.“ Zložil si ruky na stole a palcom pravej ruky krúžil okolo manžetového gombíka na ľavej ruke. „Volám sa Grayson Hawthorne. Prišiel som v zastúpení právnej firmy McNamara, Ortega a Jones so sídlom v Dallase.“ Grayson na mňa uprel bledé oči. „Starý otec tento mesiac zomrel.“ Na okamih sa veľavravne odmlčal. „Volal sa Tobias Hawthorne.“ Grayson sledoval moju reakciu alebo, presnejšie, jej absenciu. „Hovorí ti to meno niečo?“

Pocit, že stojím na koľajniciach, sa vrátil. „Nie,“ odvetila som. „Malo by?“

„Starý otec bol veľmi bohatý muž, slečna Grambsová. Zdá sa, že okrem rodiny a ľudí, ktorí

preňho roky pracovali, sa vo svojom zázvete zmieňuje aj o tebe.“

Vnímal som slová, no nedochádzali mi. „V čom?“

„V zázvete,“ zopakoval Grayson s úsmevom. „Neviem presne, čo ti zanechal, no zázvet sa môže prečítať, až keď sa dostavíš aj ty. Odkladáme to už týždne.“

Nebola som hlúpa, no akoby Grayson Hawthorne hovoril po švédsky.

„Prečo by mi tvoj starý otec niečo odkazoval?“ nechápala som.

Grayson vstal. „Otázka dňa, však?“ Vyšiel spoza stola a ja som odrazu vedela, z akého smeru sa na mňa rúti vlak.

Z jeho.

„Dovolil som si zariadiť vám odchod.“

Nebolo to pozvanie, ale predvolanie. „Prečo si myslíš, že...“ spustila som, no Libby ma prerušila. „Skvelé!“ vyhlásila a úkosom na mňa fľochla.

Grayson sa uškrnul. „Doprajem vám chvíľu osamote.“ Spočinul na mne pridlhým pohľadom na to, aby mi to bolo príjemné, a potom bez slova vyšiel z kancelárie.

S Libby sme sprvu mlčali. „Neber to v zlom,“ zašepkala napokon, „no podľa mňa by ten chalan mohol byť boh.“

„On sa zaňho očividne považuje,“ odfrkla som. Teraz, keď bol preč, bolo ľahšie nevšimáť si, ako na mňa zapôsobil. Ako môže niekto oplývať takou absolútnou sebadôverou? Vyžarovala z jeho držania tela, z výberu slov, z každej vety. Moc bola pre tohto chalana rovnako prirodzená ako gravitácia.